

Helle Thorning-Schmidts 1. maj-tale

Taler

Helle Thorning-Schmidt
Formand for
Socialdemokratiet

Dato

1. maj 2007

Hvor er det dejligt at være her og fejre 1. maj sammen med jer. Og der er nok at samles om. Efter mere end fem år med blokpolitik fra Venstre, de konservative og Dansk Folkeparti bliver der mere og mere at kæmpe for.

Vi vil kæmpe for solidariteten, vi vil kæmpe for sammenholdet, for fællesskab og for friheden. Det er de værdier, velfærdssamfundet er bygget på. Og det er netop med rod i de værdier, at vi insisterer på et velfærdssamfund for alle - et velfærdssamfund for hele Danmark.

Det kan godt være, at den kamp, vi kæmper nu, ikke ligner den, vores forgængere kæmpede. Men lad jer ikke bilde ind, at der ikke er noget at kæmpe for – tværtimod. Uligheden vokser i vores samfund, og vi har en regering, der ikke mener, at det er et problem.

Vi har et velfærdssamfund, der er blevet svigtet i mere end fem år, mens der er sket en eksplosion i de private forsikringsordninger.

Vi kan gøre det bedre. Vi vil ikke passivt se til, mens danskerne opdeles i et A og et B-hold. Vi vil have alle med på A-holdet.

Vi har alle ret til at få en velfærd og en sundhedsbehandling i verdensklasse – uanset indholdet i vores pengepung. Dét, kære venner, er netop kernen i vores danske model. Regeringens vej, den kender vi – de har hidtil valgt at give mange milliarder i skattelettelser i stedet for at investere dem i velfærd.

Det er det, de har gjort – det er det, de vil blive ved med at gøre. Nu er statsministeren så tilsyneladende blevet meget optaget af den offentlige sektor og de offentligt ansatte.

Jeg ved ikke med jer. Men jeg tror ikke, det er dybfølt. Det er de samme mennesker, der talte varmt om minimalstaten og talte hånligt om de offentligt ansatte.

Kan I huske, da socialministeren sagde, at det ikke kostede de ansatte noget at smile lidt mere. Eller da statsministeren hånligt talte om rundkredspædagogik.

Når statsministeren pludselig interesserer sig for de offentligt ansatte, er det ikke, fordi han holder af de offentligt ansatte eller den offentlige sektor. Det er ene og alene, fordi han er presset til det.

Men det handler om, at de vil ride stormen af, så de kan vende tilbage til deres gamle politik hurtigst muligt.

Flere skattelettelser, mere udlicitering, flere private forsikringsordninger. Vi kender den vej alt for godt – og det er derfor, at vi siger klart og tydeligt nej til mere af det samme fra regeringen og Dansk Folkeparti.

For dem handler velfærd ikke om hjerteblod, men om taktik for at de kan beholde magten i Danmark.

Så lad jer ikke snyde, når regeringen pludselig får nye holdninger. De mener det ikke.

Statsministeren glemte sine fine principper om Irak, da den hjemlige opinion vendte. Pludselig skulle de danske styrker hjem. Da vi havde sagt det en måned tidligere, gik vi terroristernes ærinde.

Og nok så bizart så vi en regering, der pludseligt forsøgte at iklæde sig lånte grønne fjer, når det gælder miljø- og klimapolitikken.

Troværdigt er det ikke, og jeg kan konstatere, at for denne regering gælder det, at man højst kan regne med den lige frem til næste meningsmåling. Vi Socialdemokrater vil en anden vej.

Vi vil investere i velfærden. Vi ved, at det koster penge at udvikle velfærden i Danmark. I stedet for bare at sige, at det nok ikke kan lade sig gøre og lade stå til, så vil vi kæmpe for, at det sker. Vi vil føre en politik, hvor det bliver muligt at investere i velfærd.

Derfor siger vi også nej til skattelettelser, indtil velfærden i Danmark er så god, som danskerne kræver, at den skal være.

Penge alene gør det ikke. Vi skal fortsat turde reformere samfundet, så vi sikrer arbejdskraften og velfærdssamfundets udviklingsmuligheder i en sund samfundsøkonomi. Men jeg bliver nødt til at sige det lige ud til vores statsminister:

Anders, du kan ikke blive ved med at bilde os ind, at vi kan få mere velfærd for mindre. Du er gennemskuet, Anders.

Velfærd koster, og derfor forventer danskerne tiltrængte investeringer i velfærden, så vi kan rette op på de svigt, du har stået i spidsen for i mere end fem år.

Kære Anders, den politik, som du sammen med Dansk Folkeparti har stået i spidsen for i mere end fem år, har spillet fallit. Der er brug for en ny kurs for Danmark.

Tiden er nu inde til at tage danskernes velfærd et stort skridt fremad. Danskerne skal have tillid til den offentlige sektor.

Vi vil indføre klare velfærdsrettigheder. Vi vil give de små børn ret til et sundt måltid mad om dagen. Vi vil give vuggestuebørnene flere voksne omkring sig. Vi vil give de døende ret til enestue og give hver enkelt patient en sikkerhed for, at de ikke skal ligge på en gang på et hospital.

Socialdemokraterne vil kæmpe for, at danskernes hverdagsliv fungerer. Det har vi altid gjort.

Og vi vil kæmpe for, at danskernes arbejdsliv bliver bedre og mindre presset. Vi ved, at mange knokler, og vi ved, at det er svært at få arbejde til at rime på familie. Samtidig oplever mange, at der er for få muligheder for at skifte spor og

uddanne sig i retning af nye og mere spændende arbejdsopgaver.

Derfor er tiden inde til at gå nye veje. På fremtidens arbejdsmarked må vi sørge for, at systemerne indretter sig efter den enkeltes behov – ikke omvendt.

Skal vi ikke indføre en ”tidsbank”?

Det er ikke noget nymodens pjat. Det er en ordning, der tillader den enkelte at levere en ekstra indsats i perioder, hvor det kan lade sig gøre. Og til gengæld holde fri i de opsparede dage, uger, måneder eller ligefrem år, når andre behov eller muligheder melder sig. Eksempelvis for at passe børn, tage orlov – eller en helt ny uddannelse.

Det lyder logisk – og har været foreslået mange gange. Men hidtil er det blevet ved snakken. Mit forslag er, at vi bryder isen ved at lade den offentlige sektor gå foran. Vi ved, at 200.000 offentligt ansatte går på pension inden for de nærmeste år. Vi har mere end nogen sinde brug for en offensiv rekrutteringsplan, der sikrer nye hænder i stedet. Den opgave kan ikke løses med små tekniske tilpasninger.

Den bør bygge på et stærkt budskab om, at det er den offentlige sektor, der tilbyder de mest moderne vilkår for familieliv og personlig udvikling.

Hvorfor skulle det ikke være sådan, at man som ansat i den offentlige sektor kunne tage opsparet frihed med sig fra det ene job til det andet – på tværs af stat, regioner og kommuner? Det ville være en nyskabelse. Lad os komme i gang med at skabe den tidsbank – lad os komme i gang med det nu.

Gratis mad i børnehaver, enestuer og tidsbank. Hvad bliver det næste, tænker de borgerlige. Det kan ikke lade sig gøre.

Vi kender kun sangen fra de borgerlige partier alt for godt, når vi Socialdemokrater tænker visionært og ambitiøst for vores velfærd. Omkvædet er altid, at Socialdemokraterne kommer med overbudspolitik.

Det hørte vi på, da vi ville have arbejderklassens børn i skole, da vi kæmpede for en 8 timers arbejdsdag, da vi ville afskaffe revselsesretten, og vi hører det igen nu, hvor vi vil øge undervisningspligten til 12 år, så alle får en chance.

Det er den sædvanlige smøre tilsat diverse undskyldninger for, hvorfor intet kan lade sig gøre, hvorfor de selv lader stå til, hvorfor vi danskere skal lade os nøje med det næstbedste. Men det har vi aldrig ladet os skræmme af, og det vil vi aldrig lade os skræmme af.

For mig er politik ikke for de skræmte eller for pessimister.

Der er nok at tage fat på, hvis man har modet til at give danskerne velfærdsrettigheder – og det mod har vi Socialdemokrater.

Det er den slags rettigheder, som det kun er rimeligt at give de danskere, der passer deres arbejde, betaler deres skatter og i det hele taget gør deres til, at vi kan leve i et rigt og godt samfund.

De gør deres – velfærdssamfundet skal gøre sit til, at de kan blive ved med at gøre det. Det er den fornyede aftale, vi vil lave mellem velfærdssamfund og de borgere, der lever i det.

Det er det, vi Socialdemokrater altid har kæmpet for, og som I kan regne med, at vi bliver ved med at kæmpe for.

I alt for lang tid har de offentligt ansatte måttet føle sig som jaget vildt. De offentligt ansatte har måttet lægge øre til mange hårde ord om deres indsats. Jeg kan godt forstå, hvis mange har haft svært ved at holde fast i deres engagement i det daglige arbejde.

Jeg har et budskab til jer alle sammen – de offentligt ansatte gør et fantastisk arbejde, uden dem kunne vores samfund ikke fungere. De fortjener vores respekt og vores tak. Jeg har et særligt budskab til de offentligt ansatte: I skal vide, at de offentlige ansatte kan regne med os socialdemokrater – vi ved, at uden jer så går det ikke. Vi vil aldrig skælde ud over, at I giver jeres mening til kende – og jeg vil aldrig hånligt kalde jer en bande socialistiske ballademagere.

Nu er der så startet 3-partsforhandlingerne om de offentligt ansatte, og der er brug for forbedringer.

Der er brug for bedre efteruddannelse, bedre rekruttering og bedre fysiske rammer. Og så er der brug for flere hænder, bedre normeringer; der er simpelthen brug for flere ressourcer til velfærden i Danmark.

Uden penge lever vi ikke op til de fine ord – lommeuld kan ikke finansiere den danske velfærd. Det ved I – det ved vi!

Netop på denne 1. maj, hvor vi står sammen og fejrer den solidaritet, som er et afgørende fundament for det danske samfund, skal vi se ud i verden.

Der er hårdt brug for at forny solidariteten mellem os i den rige verden og de fattigste på vores klode. Vi ser, at fattigdommen stadig deler verden. Mens vi øger vores velstand, så presses det afrikanske kontinent i knæ i armod og sygdom.

Lad mig sige det lige ud:

Vi gør ikke, hvad vi kan, og hvad vi bør gøre for at hjælpe dem, der skriger på vores hjælp. Vi skal øge vores ulandsbistand. Vi skal give den tredje verden bedre muligheder for handel, end vi gør det i dag. Vi skal sikre dem adgang til den livsnødvendige medicin, som millioner af HIV- og AIDS ramte har brug for.

Før VKO flertallet kom til, var Danmark forrest i verden og et lysende eksempel til efterfølgelse for de rige lande, der fedtede med pengene og ikke levede op til deres ansvar.

Det lys fik VKO slukket, da de sparede på hjælpen til de fattigste mennesker på denne klode. Det var en skammelig beslutning, og den vil blive lavet om, så snart vi igen kommer i regering.

Vi vil ikke spare på hjælpen til de fattigste mennesker.

Der handler det om solidariteten i praksis. Det er netop det, der er ånden på denne 1. maj.

Lad mig slutte med at vende til bare til den hjemlige debat.

Nedtællingen er i gang. Vi nærmer os hele tiden den valgdag, hvor vi skal have gjort op med VKO og deres borgerlige blokpolitik.

Vi vil kæmpe for, at Danmark kan få en regering, der ikke baserer sig på et parti, hvis pæne facade krakelerer mere og mere, for hver dag der går.

Socialdemokraterne og jeg har fået mere end nok af den blokpolitik, der har præget Danmark i mere end 5 år. Vi vil vise danskerne, at politik i det moderne samfund ikke styres af smalle flertal, der blæser på det store mindretal.

Vi ønsker et Danmark, der kan tale sammen hen over hækken og hen over midten i dansk politik.

Når vi kommer til, vil vi gøre op med blokpolitikken og genskabe det brede samarbejdende folkestyre.

Der er arbejde, der venter, der er et samfund, der fortsat skal udvikles og reformer, der skal gennemføres. Når vi Socialdemokrater får magt som vi har agt, vil vi invitere alle til at få indflydelse – alle til at være med i arbejdet.

Der er ikke plads til borgerligt sløvsind – hænderne skal op af lommerne, ærmerne skal smøges op. Danskerne forventer politikere, der både arbejder og samarbejder. Dét arbejde går vi gerne i spidsen for.

Der er mange, der spekulerer på, om valgdagen kommer tidligt eller sent. Jeg håber, den kommer tidligt, for vi Socialdemokrater brænder efter at møde vælgerne, og vi brænder efter igen at stå i spidsen for en regering i Danmark.

Danmark har brug for en ny regering.

Vi insisterer på at styrke velfærden i hverdagen for danskerne. Vi skal have gjort op med det asociale kontanthjælpsloft og starthjælpen, der skaber fattigdom i stedet for løsninger. Vi skal gøre op med fattigdommen. Vi skal ikke finde os i stigende ulighed i Danmark – vi skal ikke bare sige ”nå!”, når uligheden igen viser sit grimme ansigt i vores land. Vi siger nej til fattigdom i Danmark.

Det er på høje tid at vi stopper den ”nå!-følelse”, som jeg fornemmer, har spredt sig i landet de sidste godt fem år.

Det er ikke ligegyldigt, når vi oplever, at der ikke er råd til at anbringe udsatte børn i slutningen af året, fordi kommunerne mangler penge.

Det er ikke ligegyldigt, når vi oplever, at syge voksne og deres børn nedbrydes, mens de sidder i årevis og venter i udsendelseslejre her i landet. Vores pligt er at bygge disse mennesker op – ikke bryde dem ned.

Det er ikke ligegyldigt, når ældre mennesker ikke får den pleje, de skal have, eller når vi hører eksempler på at syge, måske døende mennesker ligger på gangene på vores hospitaler.

Det er ikke ligegyldigt, hvis ældre mennesker er utrygge ved at gå alene på gaden, eller hvis forældre er bange for at lade deres børn gå alene hjem fra skole.

Det er ikke ligegyldigt – hverdagen er ikke ligegyldig. Livet er ikke ligegyldigt. Vi kan ikke bare sige ”Nå!”, når vi oplever uretfærdigheder og svigt. Vi må gøre noget ved det – også selv om det kan være svært. Det middelmådige er aldrig godt nok for Danmark. Derfor har Danmark brug for en ny regering.

Tak for ordet. God 1. maj

Sammen når vi vores mål!

Kilde

dr.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

1. maj-tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/helle-thorning-schmidts-1-maj-tale-2007>